

УКРАЇНСЬКИЙ ГОЛОС

Ціна примірника 80 сот.
чвертьрічна передплата
з пересилкою 12 К.

Виходить що тижня в не-
ділю - Адреса Редакції і
Адміністрації: Перемишль
вул. Костюшка ч. 3. І. п.

політично-економічний орган.

Аптика під „Звіздою“
— ЙОСИФА МАШЕВСЬКОГО —

управитель
майстер Кароль Візель
— вул. Францішканська ч. 24. —

поручає всі артикули, входячі в круг
аптики. При аптаци ДРОГЕРІЯ.

□□□□□□□□□□□□□□□□□□

Один фронт.

Наші військові і дипломатичні невдачі в минулому році треба в першій мірі приписати внутрішній незгоді в українському таборі. Партійні порахунки, партійна нетерпимість ослабили український фронт боєвий, на який з трьох сторін хмарою сунулись нахабні вороги. Внаслідок цього ослаблення пережили ми катастрофу галицьку, опісля страшну катастрофу кам'янецьку. А за тими військовими невдачами слідували і невдачі дипломатичні, бо як відомо, в міжнародній дипломатії може числитись на успіхи тільки той, хто може виказатись повною консолідацією реальних сил серед свого громадянства.

Ті гіркі досвіди минулого року не лишились без наслідків. Українське громадянство приходить помало до пізнання, де корінь лиха, і починає повертати з шляху, який завів українську державність на безвісті.

В недавнім осідку правительства Укр. Народ. Республіки, Кам'янець, відбулись міжпартійні наради, на котрих висловленося за злукою і зміцненнем всіх українських, громадянських сил. Всі партії стали на тому ґрунті, що законним правительством Укр. Нар. Республіки може бути лиш те, яке є на Україні — отже правительство Мазепи.

Також і на еміграції затрубили до відвороту. Віденський часопис „Воля“ виступив зі статтею, в котрій домагається органу, якийби об'єднував все громадянство: ані самі ліві, ані самі праві партії не можуть самовільно захоплювати для себе виключне право першенства там, де рішається доля України. Всі вони в ім'я добра Рідного Краю мусять знайти спільну програму для своєї діяльності.

Таке з'єднання українських сил під по пору тим конечно, що в міжнародній політиці останніми часами зарисувались дуже користні для України зміни. Дотеперішні непримиримі вороги незалежності України під напором подій схиляються визнати Укр. Нар. Республіку. Чуємо це і зі сходу, чуємо це і з заходу. Супроти того треба нам як найскорше з'єднати наші сили, понехати партійні спори, щоб приспівати це визнання незалежності України. Треба нам стати в однім ряді, на одноцільному і єдиному фронті, що звернений проти всіх тих, котрі і надалі бажать лишитись ворогами незалежності Соборної України.

Останніми часами знов у нас вивязались спори про орієнтацію. Одні орієнтуються на схід, другі на захід. Навіщо ті спори? Адже наша орієнтація усталена і звісна: Незалежна Соборна Україна. А коли мова про порозуміння з ким-небудь з сусідів, то воно можливе тільки з тим, хто без віякого застереження признає Незалежну, Соборну Україну в її етнографічних границях.

Не покладати нам великих надій ані на схід, ані на захід — ані на большевиків, ані на антанту. Надії всіх Українців можуть опиратись тільки на власних, з'єдинених силах,

яких змагання повинні лучитись зі змаганнями невеличкої української армії, що зберіглась коло Мазепи і Павленка. З нею повинно громадянство утворити один фронт.

Лист до редакції.

Від шан. Евгена Чикаленка, загально відомого і заслуженого нашого діяча, б. видавця і редактора кийської „Громадської Думки“ і „Ради“ дістаємо таке письмо до поміщення:

В ч. 3. віденської „Боротьби“ надруковано такого листа В. Винниченка:

Вельмишановний Товаришу Редакторе!
Прошу помістити на сторінках Вашої газети цього мого листа:

В ч. 9. „Вперед“ в передовій статті читачам тої газети подається до відома, що мене закликає Урядом Мазепи до участі в Уряді й що я маю для цього виїхати на Україну.

Сим мушу заявити, що я своєї згоди, взяти участь в цім Уряді, не дав і дати не можу через те, що соціально-політична програма цього Уряду не відповідає моїм поглядам.

В згаданій статті „Вперед“ є посилання на мої слова, які були мною сказані в той час, як я був в Уряді, а саме „большевицькі форми не можуть бути приновлені на Україні. Наша орієнтація — це революційний рух західної, а не східної Європи.“

Це — глибоко помилкові слова. Форми радянської влади в кожній країні, де відбувається гострий процес революції — необхідні для успішного ходу революції. Коли революція на Заході розивється і дійде до рішучої, отвертої й гострої боротьби з існуючим там буржуазним ладом, вона необхідно прийде до форм радянської влади — до большевизму.

Найбільшою помилкою української революції й її проводирів була якраз та орієнтація на Захід — себто іншими словами — на реакцію, на контрреволюцію. Ця орієнтація у великій мірі спричинилась до тої великої шкоди, яку було зроблено нами в справі соціального і національного визволення нашого трудового народу.

Єдиною формою державности нашої селянсько-родітничої нації в даний момент є робітнича селянська держава. Робітнича революція в Росії дала нам змогу створити й затвердити цю державність. Ми її одкинули й орієнтувались на захід, се-б-то на ті сили, які були й є ворожі до нас. І цим ми нанесли велику шкоду і своєму народові і своїй державности.

Докладніший виклад моїх думок з цього приводу читачі зможуть знайти в моїй праці „Відродження нації“ часть II і III.

Мені шкода й боляче, що моїми минулими, — вільними й невільними, — помилками користуються тепер, щоб додати ще більше шкоди зробленій мною і другими українськими політичними діячами в справі визволення наших (працюючих мас від соціального і національного поневолення.

Хай цей лист спинить у використуванні моїх помилок тих, які ще не зрозуміли й не відчули своїх власних помилок.

В. Винниченко.

Шановний автор листа очевидно думає, що московські большевики не пішли-б війною на Україну, як-би вона у себе завела „форми радянської влади“ і тоді Україна могла-б стати самостійною радянською (большевицькою) республікою. Але якби Центральна Рада після большевицького перевороту в Петрограді, в осени 1917 р. прийняла „форми радянської влади“, то вона не проголосила-б самостійности укр. держави, бо до большевицької навали, дев'ять десятків укр. інтелігенції були федералістами. Таким робом ми мали-б тепер „єдиную федеративную совѣтскую Росію“,

до якої фактично, ввесь час і стремляться московські большевики, на радість всім „истиннымъ русскимъ патріотамъ“, які певні, що большевизм минеться, а опісля него лишиться, сотворена ними „єдина Росія“, як це друковано висловлює бувший революціонер, а тепер денікиновець, Бурцев. А як-би Ц. Рада і прогосила Україну (самостійною, то большевицька Московщина, як і монархічна чи яка инша, не потерпіла-б укр. суверенности, бо вона не схотіла-б випустити з своїх рук українського моря, вугля, пшениці, цукру і т. д. і під тим чи иншим претекстом, а таки заволоділа-б Україною; що не пощастило зробити Кольчакові та Денікинові, те намагаються тепер зробити Ленін і Троцький. Але припустім, що „совѣтская“ Московщина не мала-б ніяких агресивних замірів на „радянську“ Україну і вони жили-б поряд, як добрі оусіди. Чи було-б це користніше для українського трудового народу, ніж те, що він пережив і переживає? Я не буду говорити, слідом за „буржуазною“ пресою про те, що „совѣтская влада“ зруйнувала економічне життя Московщини, знищила її промисловість, торгівлю, довела її до голоду, до холери, до здичавіння і вимірання від пошестей, які большевики занесли і на Україну, а послухаєм, що говорить про большевицьку владу ідейний большевик М. Горький в своїй книжці „Несвоевременныя мысли“: „Я вважаю, каже він, ідейний максималізм дуже користним для русского розхляпаного життя, але практичний максималізм анархо-комуністів та фантастів з Смольного — згубний для Росії і, перше всего, для русскої робочої кляси“ (ст. 94). „В сучасних умовах русского життя нема місця для соціальної революції, бо не можна-ж раптом зробити соціалістами 85% селянського населення держави“ (ст. 95). У відповідь „Петроградській Правді“ М. Горький каже: „Все те, що я казав про дику грубість, про жорстокість большевиків, що доходить до садизму, про некультурність їхню, про незнання психології народу, про те, що вони роблять над народом „отвратительный опитъ“ (мерзений експеримент) і нищать робітничу клясу — все це і ще багато того, що я казав про большевизм — зостається в повній силі“ (ст. 109). Наведу ще слова відомої революціонерки Спіридонової, яка в своїм листі (Р. Дѣло ч. 8) пише: „Будування на кістках жертв теперішньої війни та революції добробуту одної кляси — робітничої, пролетаріату на кошт селянства — не здійсниться. Партія большевиків, ще не розпалась, а вже гние, не може ні правити, ні творити нового; неможливо оповісти до якого бруду доходять окремі її представники! Вкоріювання соціалізму багнеттами готує нам психологічну реакцію в масах“, яка протоптує стежку для якогось Бонапарта або для Бурбонів.

Очевидно не такого щастя бажає В. Винниченко укр. трудовому народові.

Коли М. Горький вважає, що нема місця для соціальної революції в Московщині при її споконвічному комунальному (громадському) землеволодінню, то чи можна сподіватись, щоб удержались „радянські форми влади“ на Україні, де з давніх-давен народ звик до приватної земельної власности і де процент пролетаріату ще менчий, як в Московщині?

Ні! Не в тому була помилка всіх українських

урядів, що вони не пішли слідом за московськими більшовиками і „цим нанесли велику шкоду і своїй народіві і своїй державності“, а в тому, що вони не могли висвободитись від московських впливів і ввесь час топтались між російською есерівщиною та комунізмом, в його російських формах і не стали рішучо на тому, що Українську державу можна збудувати тільки опираючись на дрібного і середнього сільського господаря, на ту здорову і працювиту клясу, єдину на Україні здатну до будівничої праці, а не на голоту (Lump-proletariat), який тільки „поглиблював“ революцію і здатний тільки до руйнування старих форм життя, а не до будівництва нових. Навіть більшовики тепер поскасовували по селах свої „комбіди“ (комітети бідноти), а шукають підпертя у середнього господаря, продуцента збіжжя не тільки для себе а й для міст.

За Ц. Ради ці середні господарі (скрізь пасивні та інертні) так були тероризовані, залякані голотою, на яку опиралась Ц. Рада, думаючи вратуватись цим від московського більшовизму, що вони прийшли до пам'яті тільки тоді, коли на Україну вступили Німці. Весною 1918 р. потягнулись масами селянські делегати до Німців з проханням скасувати соціалізацію землі, якою одбирались у них навіть дрібні кавалки ґрунту і яка загрожувала лишити без хліба і їх і Німців. Спочатку Німці напосідалися, щоб Ц. Рада відкинула соціалізацію, але проводирі її замість того, щоб погодитись з Німцями і будувати демократичну українську державу, опираючись на селян, казали їм, що курс Ц. Ради зостається незмінним і що „Україна покаже світові зразок соціалістичного устрою“ і тим кинули селян в обійми поміщиків, які давно вже агітували по політичних центрах Європи проти самостійної України та „більшевицької“ Ц. Ради. В результаті Німці, розігнавши Ц. Раду, поставили на чолі укр. держави Скоропадського, який теж не вдержався після повороту Німців до Німеччини, через те, що орієнтувався на поміщиків та капіталістів, а не на селян які могли б дати йому армію в сто раз більшу за сердюцьку гвардію.

Директорія думала поправити помилку Ц. Ради і лишила незаймаючу дрібну земельну власність в розмірі до 15 десятин, але селяне вже не вірили в довговічність укр. соціалістичного уряду і байдуже ставились до його аграрної реформи, бо за даровану їм Ц. Радою зимою землю, їх весною били гетманці, то й тепер вони певні були, що „Петлюра дав землю тільки від Різдва до Юра“ і не підтримали Директорії, котра не могла справитись з духами, які сама викликала. А коли московські більшовики, опираючись на пролетаріят, почали заводити на Україні „радянські форми влади“ то індивідуалістичне селянство наше не помирилось з ними, як обцинне московське, і повстало проти них; так само воно повстало і проти Денікіна, який вертав російсько-поміщицькі форми.

Даремно В. Винниченко жалкує, що проводирі українського народу не завели радянських форм і на Україні. Все одно, українські селяне їх не прийняли-б і боролися-б проти них, і далеко ліпше, що вони боролися проти того, як каже Гурький, „отвратительного опыта“ з московською владою, а не з своєю, бо тоді укр. більшовики нароби́ли ще більше „шкоди своєму народіві і його державності“ як тепер соціалісти. Тепер, принаймі, ця боротьба велась під гаслом — „геть чужинців“, на огірчення „руських патріотів“, які бідкаються, що „більшовики прищепили українському народіві до всіх його „фобств“ (польонофобство і юдофобство) ще й „москвофобство“, якого у него перше не було“. Тепер, кажу, ця боротьба, ці повстання велись під українським прапором, а це так поширило та поглибило незначну до того часу національну свідомість українського селянства, що тепер не страшні йому наші милі сусіди, які перше рішучо казали: „Niema Rusi, jest Polska i Moskwa!“ та що України „не було, нѣтъ и быть не можетъ!“ Хоч більшовики, научені досвідом, як і Поляки, тепер особливу увагу звертають на те, щоб одібрати від селян зброю, але після всего пережитого українським народом за цих три роки, вони не в силі одібрати у нього його міцнішої зброї — національної свідомості, а через те і не вдержаться довго на Україні, хоч-би у них і дійшло знов до Андрусівських умов. Взагалі, ніяка влада на Україні не вдержиться довго, коли буде орієнтуватись на пролетаріят або на поміщиків, а не на

статичне селянство, з дітей якого і рекрутується переважно українська національна інтелігенція.

Е. Чиналенко.

З України.

В минулому тижні надійшли з Придніпрянщини деякі вісті про правительство Укр. Нар. Республіки і про укр. військо.

Правительство Мазепи перебуває тепер в околиці Балти. Галицька армія зберіглася і числить тепер 28 тисяч війська, поділеного на три корпуси. Начальним командантом є дальше ген. Тарнавський, шефом штабу полковник Ціріц; першим корпусом командує генерал Микитка, другим полковник Вольф, третім генерал Кравс. Між галицькою начальною командою і урядом Мазепи заключено умову, по якій галицькі і придніпрянські війська мають спільну команду. По сій умові до придніпрянського правительства мають входити два галицькі Українці, а з них один обов'язково має бути міністром військових справ.

Галицька армія стоїть зловж залізничного шляху від Жмеринки по Роздільну. Одесу опорожнили галицькі війська під напором більшовиків.

Повстання на Україні не вгасають. Повстанці б'ються так проти недобитків Денікіна як і проти більшовиків. Найсильніша група повстанців (30 тисячів) остає під командою Махна; він зайняв область Єлисаветград-Миколаїв. Окрім Махна є ще інші групи повстанців, як Шуби, Тютюника, Осаула і інших.

Україна а антанта.

По упадку ворога України, Клеманса, зачинає і антанта прихильніше ставитись до Українців. З Парижа доносять, що президент французької республіки, Дешанель, прийняв голову укр. мирової делегації в Парижі, Тишкевича, і заявив йому, що в коротці западуть рішення дуже користні для України. Також гурток послів і сенаторів французьких заінтересувався українською державністю і бажає її поперти. Французькі купці і банкири бажалиб товарообміру з Україною, а один з французьких банків отворив для торгівлі з Україною кредит в висоті 50 мільонів франків. В Англії теж не менше зацікавлення українською справою.

Той зворот пояснюють собі деякі політики тим, що в коротці має наступити признание української державності. Але не треба перецінювати тих вісток. Антанта була завжди злою мачухою для нас. Коли-ж вона тепер настроєна прихильніше до Українців, то робить це з konieczности; видко єї інтерес приневолює так поступати.

Але Українці не повинні числити на чужинців, а виключно на себе самих. Коли викажуть єдність, організацію, свідомість, хто вони, ким, за що закуті, коли покажуть силу, тоді і антанта і більшовики будуть приневолені числитись з Українцями і признати їм повне самоозначення.

По уступленню Клеманса також справа Галичини стоїть дещо користніше. Ухвалу, якою віддається Галичину Польщі на 25 літ знесено і обіцяно нараджуватись ще раз над галицькою справою. Наші політики певно не занедбають справи і представлять антантським дипломатам, що увесь український нарід є проти статута Галичини і домагається, щоб при помочи народнього голосування (плебісциту) полагоджено галицьку справу. В справі державної приналежності цього краю повинен рішати тільки нарід, який його заселює.

Гарний дарунок !!

Оповідання Ю. Федьковича („Люба згуба“, „Хто винен?“ і нар. фрашка „Німе“) з малюнками появилася. Купити можна по книгарнях в ціні 4 К. Адміністрація „Укр. Голосу“ завжди за попереднім надісланням 4 К і 50 с на вилату поштою. При замовленні 10 прим. на раз пошту сплачує Адміністрація. Спішіть з замовленнями.

ЩО ЧУВАТИ В СВІТІ?

Більшовики мабуть помиряться з коаліцією. Англія вже урядово буде вести коротці мирові переговори з більшовицькими делегатами. На разі ніби дається просити, але це тільки про людське око.

Польща також думає приступити з більшовиками до обговорення умовин мира, бо польський міністер привіз тим разом з Парижа і Лондону мало обіцянок. В Парижі сказали йому, що Французи нічого не мають проти польсько-більшовицької війни, а навіть готові за добрі гроші продати оружжя і муніцію, бо тим добром наповнені у них магазини. Англія відповіла Патекові, що може помочи Польщі грошми, але аж тоді, колиб більшовики переступили *етнографічну* границю Польщі, т. є. увійшли в край, заселений в переважуючій більшості польським народом. Мала потіха для польських політиків з такої обіцянки і тому зателеграфовано більшовикам, що Поляки будуть з ними вести переговори в справі мира.

Від Німеччини зажадала коаліція, щоб видано їй багато німецьких генералів і політиків, котрі доплатили міжнародне право в часі війни. Це дуже подразнило німецьку гордість національну, а німецький уряд, підпертий ухвалою сойму, відмовив цьому жаданню. Але коаліція таки стоїть при своїм і загрозилася Німцям, що силою їх приневолять сповнити єї жадання. Німці годяться, щоби німецьких винowników судив суд якоїсь неутральной держави т. є. держави, котра не вела війни. Чи коаліція згодиться на це жадання Німців, ще не знати, але неутральна швейцарська республіка заявила свою згоду, щоб німецькі винownicy відповідали за свої вчинки перед швейцарським судом.

В Туреччині далі поширюється ненависть проти коаліції. Ворожу агітацію проти коаліції ведуть молодотурки під проводом Енвера паші. Вони мають 35 тисячів війська і готові кожної хвили боротись проти Англії і Французів.

Мадяри шукають собі короля. Очевидно не мадярський нарід, а мадярські пани. Одні хотілиб, щоб вернув Карло, другі волілиб, щоб на престолі засів його ще малолітний син, Оттон, а інші знов бажалиб спровадити собі короля з Англії. Але чи довго він посидіви на престолі?

Іспанія не вела війни. Вона лиш приглядалася, як б'ються і тягнула зиски. Але ці зиски втопились в кишенях багачів, а бідні селяне і робітники як бідували, так і бідують. Та вже і їм цього за багато і вони стали домагатись зміни несправедливого суспільного ладу. В Сарагосці і Барцельоні вибухли заворушення, а в столиці Мадриті докрано замаху на життя короля Альфонса. Він вийшов вправді ціло, але не конче то приємно йому бути тепер королем. Нині на верху, а завтра може бути на споді.

Ірландці при виборах побідили в цілїм краю. Англіїські хруні всі перепали при виборі до громадських рад. Та побіда ірландських партій, що домагаються безоглядно і безумовно незалежності Ірландії, є доказом що Ірландці свідомий народ і вміють постояти за свої права.

В С Я Ч И Н А.

Обнова „Сільського Господаря“ в Перемишлі. По дворічній перерві відбулися 6. лютого загальні збори філії „Сільського Господаря“. Явилось около 300 членів. Зборам проводив Др. В. Загайкевич, котрий також виголосив реферат про обнову економічного життя та в імені уступаючої Ради здав звіт з діяльності філії за 2 роки. Над звітом вивязалась оживлена дискусія, в якій забірали голос гром. Федь Пашуля, Василь Мигаль, Іван Стиранович, о. Яремкевич, о. Каранович, Павло Ходоровський, Олекса Шумелда, проф. Бобеляк, о. Борисевич, проф. Шехович, о. Миколайчук і Др. Загайкевич. В дискусії обговорювано обнову круж-

Я набув на власність НАВАРНЮ

Поробивши відповідні зміни, повідомляю, що буду подавати всілякі напої найліпшої якості як також зимні і гарячі перекуси.
Часописи місцеві, краєві і заграничні.

„ВАРШАВА“**Щодня КОНЦЕРТ**

знаменитої напелі сальонової.

З глибоким поважанням

С. МАЛЕС

власитель каварні.

ків С. Госп. та взагалі просвітнього і господарського життя по селах, справу ревізій і т. п. До нової Ради філіяльної вибрано: головою о. А. Борисевича, заст. гол. Др. В. Загайкевича, секр. о. Й. Карановича, контр. В. Мигалю з Буцова, і членами: Микиту з Коровник, учит. Й. Кміцкевича з Стібенця і Ем. Проскурницького упр. склепу Кр. Союзу госп. сп., заст. Дра Войтовича, Т. Шумелду з Бушкович і В. Деревляного з Бикова. Опісля вибрано контрольну комісію і відпоручників філії на загальні збори у Львові. На підставі § 36 статута установили збори на потреби філії додаткову вкладку 8 К, так що цілорічна вкладка разом із звичайною вкладкою буде виносити 10 К. — Нововибраній Раді бажаємо найкращих успіхів в її роботі, а наше свідоме селянство кличемо: до роботи! Вписуйтесь в члени Сільськ. Господаря! Відновляйте сільські кружки С. Г. і закладайте нові! Відновляйте Читальні „Просвіти“. В нашій свідомості, єдності і організації наша сила!

Загальні збори кружка Тов. педаг. в Перемишлі відбудуться в неділю, д. 15. лютого, о год. 12. в полудни, в комн. „Бесіди“.

В Сяноці є учит. семінар жіночий. Тому, що за австрійських часів був він утраквістичний, ходили до него і Українки. За часів польських наступило його „упагодовієніє“, яке посунулось так далеко, що тепер не уділяється навіть науки релігій ученицям гр. кат. обряд, котрих є около 20. Управа семінара оправдувалась, що нема фондів на оплачуване гр. кат. катехита, але коли місцевий сотрудник заявив, що буде вчити безплатно, то управа таки не згодилася. Може гр. кат. Еп. Консісторія в Перемишлі знайде яку раду на ту аномалію.

„Маєві анорди“. Під таким наголовком появилася песа Дмитра Николишина, яку можна набути в укр. книгарнях і базарах по ціні 16 К.

Ця песа представляє взаїмовідносини між сільською інтелігенцією (учителем) а селянами. Хоч написана вона в сентиментально-солодкаво-дидактичному тоні, але цікаво і правдиво, крім пересаженної кількості співів, що не відповідають життєвій правді; але цей ганч легко поправить режисерський олівець — на пр. пісні на ст. 42, 69, 70, 77 співаються в безумовно неприродних обставинах. Песа написана гарною народною мовою, а не тим польсько-російським жаргоном, яким говорять і пише майже вся українська інтелігенція в Галичині. Дуже бажаємо, щоб її ставлено аматорами скрізь по селах, аби поширити цю симпатичну песу між селянами. — К. Б-й.

Страх має велині очі. Український часопис в Америці „Союз“ доносить що в Клівленд, Огайо зорганізувалося около 3 тисячі молодих Українців в Тов. „Січ“. Ця організація не подобалась місцевим і доколичним Полякам і вони прискаржили Тов. „Січ“ перед окружним прокуратором, немов то вона вербує Українців до служби проти польської військової сили. Повторивши цю пісенітницю, польська газета в Нью-Йорку „Телеграм цодзєнні“ пише так: „Польські війська помагають українським повстанцям генерала Петлюри вигнати з України російські війська царського ген. Денікіна, а американські Українці, засліплені ненавистю до Польщі, пробували створити в Америці укр. легіони до боротьби з Польщею, бо так їм наказали Німці.“ — Як наші Придніпрянці в Ланцуті прочитают про „поміч повстанцям“, то зі зворушення розплачуться.

Польський кватерунковий закон. Кожний уряд громадський є обов'язаний дати приміщення офіцерам, військовим урядникам, військовим духовникам і заграничним місцям і в тій цілі (о скільки не мають в своїм заряді відповідних будинків) мають право ревірувати приватні мешкання.

Вільно однак ревірувати лише:

1) мешкання осіб, які є стало несприятні і своїх мешкань не уживають;

2) поодинокі кімнати в мешканнях, числячих понад 4 кімнати і то в цей спосіб, що о скільки мешкання займає 1 особа маєтсья зіставити її 2 кімнати. В мешканнях, які займає родина лишається

її тільки кімнат, кілька осіб числить родина, однак не більше як 4 кімнат. Не вільно зовсім ревірувати покої, що служать до виконання звання отже прим. священникові парохіяльної канцелярії, столяреви столярні і т. д.

Мешкання маєтсья віддати враз з умебльованням і освітленням.

За постій військ платить скарб польської держави винагороду а саме:

1) у Львові за 1 кімнату 3 марки денно, за 2 кімнати 5 марок денно;

2) в повітових містах за 1 кімнату 2 марки 40 ф., за 2 кімнати 4 марки денно;

3) у усіх ипших місцевостях отже і селах за 1 кімнату 1 м. 80 ф., за дві кімнати 3 марки денно.

О скільки винамець, в якого зареквірувано мешкання платить власникові дому висший чинш від кватерункового, то втрату ізза сего поносить власник дому.

Виплата належної винагороди має наступити за посередництвом громадської зверхности.

Хоч в нас в потребі займається на військові цілі особливо по селах менші помешкання, які властиво не підлягають кватерункові і на се нема ради, то все таки кожний може доходити успішно винагороду, яка йому належить за військовий кватерунок. Відповідні подання о се вноситься на руки громадської зверхности до Старства а в послідній інстанції до Міністерства військових справ у Варшаві. Треба в них виказати, кілько кімнат було занятих і через який час. Правдивість наведених у поданю даних має потвердити громадська зверхність а евентуально треба також навести свідків.

Архикнязь Вільгельм, син арх. Стефана з Живця, служив в українській армії як полковник У.С.С. під іменем Василь Вишиваний. Останніми часами приїхав до Відня, а віденська „Воля“ оголошує його поезію в укр. мові. Як зразок подаємо отсю його поезію п. н. „Чорногора“:

Сріблом сяє сніг в Карпатах,

А під захід червоніє...

У долині хліб на нивах

Перед жнивом золотіє —

Жар на заході сумерку

Галас праці в день несеться:

Мовчки тут вже ніч надходить —

Пісня пташки ще не рветься.

В яснім світлі місяченка

Черемош в низу сріблиться —

Піп Іван високий, білий

На сторожі там держиться...

Всі, що знають б. архикнязя, оповідають, що він захоплений укр. старовиною, укр. піснями і народом. Словом — романтик. Почувається Українцем. У нас дуже часто в пресі трактується Василь Вишиваного в тоні Kугуєr-a Codzienn-ого, і відпирається людину, котра горнеться до нас. Чи таке поведіння дасться чим-небудь оправдати? Чи мусить Вишиваний таки стати гетьманом, коли признається до Українців? Прецінь цей чоловік поділяв долю нашої армії, перебув тиф, був і арештований... Все те свідчить, що цей чоловік, зжився з нами. Старші люде оповідають, що в другій половині минулого століття такими підозріннями відіпхнули ми більше людей від себе — от хочби згадати пок. Володислава Федоровича з Вікна.

† о. НАЗАР ЧАБАН

поч. крилошанин Еп. Капітули, вислужений катехит і парох в Мигові, помер дня 4. лютого в 52 році життя, а 27 священства.

Переважну частину свого життя працював Покійник в Перемпшлі, де на всіх становках, які займав, придбав собі загальну симпатію і пошану. Його незвичайний такт, його лагідність в поведінню з другими, його скромність, побожність, неумомима ревність будили подив у всіх. Хоч сам небогатий радо підпомагав шкільну дітвору, але так, що ліва рука не знала, що дає права. Тому то всі щиро жалували за ним, коли Покійник, щоби знайти

полекшу в своїй серцевій недугі, відходив на парохію в Мигові. Однак не довго довелось йому працювати на новім становиску, бо вже по двох місяцях повної саможертви праці неумолима смерть скосила його життя. Яку любов зєднав собі Покійник серед парохіян, свідчили ті щирі сльози, якими заливались вдячні парохіяни.

В політичному життю ізза свого слабого здоровля не брав Покійник участі, але за те радо і охотно підпирав всі наші інституції грошевиими датками і щиро спочував з недолею нашого народу. Вічна Память Праведникові!

† Олекса Капініс, доброволець укр. армії, помер 29. січня ц. р. в 20 році життя в Коровниках. Покійний вступив в марті 1919 р. до українського війська в Самборі, брав участь у всіх боях галицької армії, попався в большевицький а відтак польський полон, де набавився тифу, а вернувши 24. січня домів, помер по 5. днях тяжкої недуги в рідній хаті.

На „Зазив“ Самаританської Помочи

зложили дари отсі добродії:

П. Солтикевичева 100 К; кол. з Хотинця 6 К; кол. з Мостиск і Завада 2010 К; кол. з Липника 150 К; роб. Кружок 50 К; шкіль. діти з Германович 15 К; о. Данилів 15 К; щедрівка з Бушкович 180 К; пар. ур. в Довгомостисках 500 К; пар. ур. в Щавнілі 100 К; ученик Каммерманн 0 К; уч. Танненбаум 10 К; заходом о. Кальського: гром. Себечів 553 К, гром. Пивовщина 168 К, гром. Вербіж 100 К, Русин 80 К, Лещків 20 К; пар. уряд в Унятичах 520 К; о. Савула 60 К; з Балич 57 К; з Негрибок 350 К; Ковалева 160 К; Леся Наконечна 150 К; о. Сікора 400 К; з Мравниці 340 К; гром. Дверник 238 К; учен. П.Ш. гімн. 116 К і 3 хліби; Прокіп 20 К; Н. Н з Бикова 80 К; щедрівка дітий з Макова 320 К; Гамрацей 200 К; гром. Вишатичі 100 К; гром. Ветлина 300 К; зі Станіславчика 238 К; Мях. Журавський з Торок 1 хліб; Березюкова 1 хліб. — Через Адм. „Укр. Гол.“ надіслали: о. Юліян Присташ 400 К з коляди в Липю; Ів. Левичка через п. Н. 10 К; о. Федонович 229 К, зібрані з нагоди віччання дир. Д. Василькевича в Сухій Волі; Громада Волостків з коляди 50 К; о. А. Стрільчик 40 К зібрані в Стрільчу; о. Ст. Гарабач 100 К; Мандзюки 20 К; Уряд парох. Гійче 300 К; Уряд парох. Пяткова руська 279 К 50 с.

На Сирітський Захист: о. Ю. Присташ 274 К з коляди в Липю; На Рідну Школу: М. Щирба 10 К.

Увага: У виказі жертв для „Сам. Помочи“ зайшла через недогляд похибка. Іменно з коляди в Пікуличах зложено 951 К 20 с. а не як подано 900 К. 80 с. Крім цього припущено отсе: Колядою занялись передовсім Стефанія Гринишин і Катря Стихівна, за що Сам. Поміч складає їм щире подяку.

На Рідну Школу зложили (в коронах) за перепис: о. Несторович Л. 10., Горницький П. 5., Федевич М. 10., Бобеляк Ст. 10., Поповський І. 10., Мелянко Ф. 10., Лукасевич Пр. 10., Форостина Е. 10., Волянський П. 15., Коростіль Т. 10., Фріцгауд Ш. 5., о. Василькевич М. 5., Лісикевич Ос. 5., Малиновський Ст. 5., Гамчикевич Р. 20., Тайх Гаврило 5., Зарицький С. 5., Іреголинський Дм. 10., Годованець П. 20., о. Зубрицький А. 100., Балух Гриць 6., Шулик Анна 4., Машаківна О. 8., Дяубинська Сол. 8., Бошко В. 22 (збірка), Мигаль В. 20., Войтович В. 5., Кордіак Анна 2., Фок Н. 2., Нановська А. 1., Фільц М. 2., Малкош Л. 1., Піттер 150., Фуяревич К. 5., Волошин Е. 5., о. Тершаковець 4., Профес. гімназ. (збірка) 4732., Коростіль Т. 2., Лукасевич 2., Поповський 2., Лісикевич 4., о. Мартинович 10., Бобеляк 4., Федевич 3., Котецький 6., Вахнянин К. 4., Тайх 2., Малиновський 2., Гамчикевич 13., Зарицький 10., Росткович Т. 10., Веніг Р. 3., Збірка при отв. сем. 1200'40., Ірабовська К 8., о. Вальо 2. (Д. 6.)

Головний Виділ Товариства „ПРОСВІТА“ подає до відома інтересованим, що передав весь нагляд над Календарем „ПРОСВІТИ“ на р. 1920. до продажі „СОЮЗНОМУ БАЗАРЕВИ“, Тов-о зар. з обм. поруною у Львові.

Від тепер належить звертатися в справі купна календаря виключно тільки на адресу: „Союзний Базар“ у Львові. вул. Руська ч. 20., тамтуди висилати замовлення і готівку. Ціна Календаря остає та сама т. е. 20 корон від одного примірника.

Замовлення починені перед 1. падолиста ц. р. на адресу Канцелярії Товариства „ПРОСВІТА“, виконає „Союзний Базар“ в тім порядку, як досі наспіли.

За Головний Виділ Товариства „ПРОСВІТА“:
І. Кивелюк, голова 1-3 Др. І. Брик, секретар.

Хтоби знав, де пробував Михайло Козловський, син Ілька, з Яксманч, пов. Перемишль, котрий в половині січня вертав з України з двома товаришами і захорував в якійсь селі, а товариші мали його там лишити у якійсь господині, зволить донести надрад. суду Дмоховському, вул. Шапкевича ч. 5.

НАДІСЛАНЕ.

ПОДЯКА.

Немов грім з ясного неба спало на нас ненадійне страшне нещастя! Наш незабутній Татуцько і чоловік, ВОЛОДИМИР ЯРЕМА сотник гол. Отамана помер дня 20. листопада 1919 р. в Кам'янці на плямистий тиф. Одиною розрадою в нашім важкім болю є свідомість, що Покійний не був, як многі інші, осамотнений в своїй тяжкій недужі. Знайшлись люде, які краще рідного брата дбали до послідньої хвили про недужого а по смерті відправили на місце вічного спочинку і грудку землі кинули на домовину батька від далеких сиріт...

Найсердечнішу подяку складаємо ВП. Паньсту Арсенам Волосянським за їх старання і поміч для Недужого та за всі труди при похоронах Покійного. Дякуємо ген. Вікарієви О, Др. Лабі за відправлення похоронного Богослуження а ВП. О. Кашубінському, Гуті, Біленькому, Кордубі і іншим, незнакомим, за участь в похоронах Покійного. Нехай судьба буде для Вас ласкавіша і охоронить Вас від подібних, болючих втрат!

Усім Своєкам, Другам і Знакомим, які письменно висказали нам свій жаль і співчуття, пересилаємо слова глибокої вдяки.

В Махнові, дня 10. II. 1920 р.

Слава Яремова, вдова
Дарія і Оксана, сироти.

З Державного Комітету помочи дітям доносять:

Канцелярію Державного Комітету помочи дітям перенесено на днях з вул. Катедральної ч. 22. на вул. Горішну ч. 4. (коло Сокола). Проситься інтересованих пустою опаковання на разі не звозити до головного магазину аж до дальшого зарядження.

І. Жуковський
Делегат Д. К. П. Д.

Товариство „Нива“ в Лиску приймає сейчас касієрку до своєї торгівлі. Кавція або рекомендаційна записка пожадана.

Пошукується учительки до 4 і 8 класи з фортепяном. Зголошення слати до о. Петра Юрчака в Ляшках коло Бобрівки п. Іосо.

Пошукується спосібного ученика з вищої класи гімн. до приготвлення ученика до VI. кл. гімн. у священника на селі. Ціле удержання, а винагородження після умови. Анна Роздольська, Коровиця коло Любачева.

Канцелярія адвокатів

Дра Т. Кормоша і Дра С. Гладкого в Перемишлі, дім Тов. кред. „Віра“ вул. Побережжя ч. 1, 1-ий поверх.

Др. Володимир Загайкевич

по повороті з Домб'я, веде знов свою канцелярію там, де давніше: при вул. Костюшка, в домі Міщанської Наси 1. поверх.

Краввий адвокат і військовий оборонець Дра РОМАН СЕКЕЛА

веде канцелярію в Перемишлі в домі Міщанської Наси в партері (біля „Народного Дому“).

Адвокат Др. І. ПЕЧЕНІК

веде канцелярію в Перемишлі, — — — — — при вул. Францішканській ч. 26

Красний адвокат

— **Др. І. ГАМЕРШМІДТ** —

отворив канцелярію в Перемишлі, при вул. Міцкевича ч. 6., 1. поверх (напроти каварні „Grand“.)

АДВОКАТ

Др. Петро Войтович

веде свою канцелярію в Перемишлі вул. Городська ч. 3. 1 п. (біля канцелярії Дра Черлунчакевича).

Субститут адвоката Дра Лозінського адвокат Дра М. Візель

оборонець військовий веде канцелярію в Перемишлі, при вул. Міцкевича ч. 2, 1. поверх.

Окуліст (лікар очей)

Др. Михайло Кос приймає хорих на очі при вул. Міцкевича (в будинку поштовім).

Їдає і за редакцію відвічає: Лев Новак.

Адвокат і оборонець в справах нарних

Др. М. Ріхтер

веде канцелярію в Перемишлі, вул. Францішканська ч. 22.

Дентистичний (зубний) заклад Дра Степана Дмоховського

ул. Залізнична (Колієва) ч. 1. приймає від 9—12 і 3—6.

Др. І. Вітошинська-Фільц

ординує в діточих і внутрішних недугах при вул. св. Миколая ч. 6. (бічна вул. Чарнецького).

„ВІДБУДОВА“ Промислово-торгівельна Спілка з обм. порукою — у ЛЬВОВІ, вул. Костюшка 3., —

доставляє:

огнетривалі каси	пилки
ремісничі знаряди	ваги
рільничі машини	оси до возів
кіньські підкови	коси й серпи
цвяхи	плуги
борони	цемент
млиніки до чищення збіжжя	бляху
січкарні	папу
кухонне начиння	дахівку.

Перворя, на, в р. 1904 основана фірма **С. ЛЯВФЕР** в Перемишлі Ринок ч. 5. поручає П. Т. Публиці свій взірцево **Заклад гнівнично уладжений Заклад — фрізерсько-перукарський — і салон до голення.** Замовлення перукарські виконую старанно.

Земельний Банк Гіпотечний

Спілка акційна у Львові (Підвалє 7).

Акційний капітал К. 3.000.000

Резерва банку К. 380.000

Власна каменця, куплена в 1918 році.

Переводить всякі банкові справи під найкориснішими умовами.

Приймає вкладки на біжучий рахунок.

Уділяє позички: гіпотечні, векслеві, та на підклад вартних паперів.

Гуртовна і деталічна продаж

ДРОГЕРІЯ

Аптичний склад і Перфумерія

МАІСТРА ФАРМАЦІЇ

М. ЛЯВФЕРА в Перемишлі,

— МІЦКЕВИЧА 2. —

РОБІТНЯ ОБУВА

МИКОЛИ МАЦЬКОВА

в Перемишлі, Засяння вул. Петра Скарги ч. 8.

Поручає свої знані з доброти шевські виробу по можливо приступних цінах.

Краввий Союз Кредитовий

ст. зар. з обм. пор. у Львові, Ринок ч. 10.

Маєтковий стан стоварищення з нінцем падолиста 1919 р.:

Уділи	К 1,130,668-15
Резервові фонди	96,956-60
Вкладки до обороту	12,599,237-21
Число членів 893.	
Урлі вносять К 50.	Вписове К 2.
Від вкладок платить Ст. 2 1/2 % і вище.	

Українська Щадниця

в Перемишлі, ул. Костюшка Ч. 3. приймає і дальше щадничі вкладки що дня в годинах урядових і опроцентує їх на давні книжочки на 2%, а на нові на 2%, з тим однак що на давні книжочки місячно можна вкладати не більше як 5.000 К.

Позичок гіпотечних і векслевих на разі аж до відкликання не уділяє.

Признає позички на застав цінних паперів. Приймає пересилку капіталів за посередництвом замісцевих Банків.

Товариство взаїмного кредиту

„ВІРА“

ст. зар. зареєстр. з обмеженою порукою В ПЕРЕМИШЛІ,

приймає вкладки до опроцентування на 3% і оплачує за вкладників податок рентовий від процентів; вкладати може кожний навіть і не член; на жаданє з вертається в вкладку кожного часу, навіть без виповідження (за есконтом). Позички уділяє Товариство „Віра“ своїм членам, ди позичок вимагає ся гіпотечки або доброї поруки.

Членом Товариства може бути кожна особа, що є спосібна до зобовязань правних.

Чистий зиск розділяє ся межі членів яко дивіденди від уділів і на добродійні цілі.

Дирекція Тов. „Віра“ в Перемишлі.

„Краввий Союз господарських Спілок“

ЛЬВІВ, вул. Зіморевича

Філії: Перемишль, вул. Костюшка ч. 5, Стрий Ринок ч. 6., Коломия Ринок ч. 40.

поручає:

П. Т. Спілкам, Філіям Сільського Господаря і всім П. Т. Господарям господарські машини і знаряди, вози, плуги, січкарні, млиніки, молотільні, керати, коси, рикалі, децимальні ваги, цвяхи, ремісничі знаряди, залізні вибори для дому і кухні і взагалі усьо, що в господарстві рільнім і домашнім потрібне.

Маємо честь повідомити громадян-хліборобів, що

Християнська перемиська ткальня „Дзвін“ в Перемишлі, котру в часі війни знищено, з днем 1. жовтня 1919. на ново підняла свою працю під фірмою

Механічна ткальня „Дзвін“

в Перемишлі, вул. Івана Декерта ч. 5 і 5а.

Так як перед війною приймаємо чесаний лен, прядиво і чисте плоче до перероблювання на полотна білі і сірі, цайги, чинотатини і т. п.

Просимо о таке довірря, яке мали ми у селян перед війною, а цього довірря ніколи не надужемо.

Дезкуруйте свої будинки і димжності від огню в Товаристві взаїмних обезпечень „Дністер“.

І. БОРИС

— Перемишль-Ринок — поручає:

Фарби до матерій в різних барвах. Насяня ярин, пашних бураків і трав. Паста до обува, вазеліна.

З друкарні Кноллера і Сина в Перемишлі.